PATRICIA CALISKANOVÁ

INSTANTNÍ MACECHA

Z BEZSTAROSTNÉ DVACÍTKY NEVLASTNÍ MÁMOU DVOU DĚTÍ

Instantní macecha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

Patricia Caliskanová

Instantní macecha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

x·y·z

PATRICIA CALISKANOVÁ

INSTANTNÍ MACECHA

Z BEZSTAROSTNÉ DVACÍTKY NEVLASTNÍ MÁMOU DVOU DĚTÍ

Copyright © Patricia Caliskan 2018
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019
Translation © Hana Netušilová, 2019
Translation © Kristýna Vítková, 2019
Cover picture © Iveta Angelova/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7597-523-2
ISBN e-knihy 978-80-7597-540-9 (1. zveřejnění, 2019)

Obsah

1. kapitola: Osudný trest 7
2. kapitola: Neomalený oběd 14
3. kapitola: Recept na katastrofu 24
4. kapitola: Domácí blues 31
5. kapitola: B.N.D 36
6. kapitola: Pokojská 43
7. kapitola: Žena v domácnosti 48
8. kapitola: Na koberečku s Columbem 55
9. kapitola: Kapitán Achab 63
10. kapitola: Ošklivá slovíčka 73
11. kapitola: Šikanovaná 79
12. kapitola: Den v zoo 87
13. kapitola: Nekrmte zvířata 93
14. kapitola: Pizza 103
15. kapitola: Důvěrní přátelé 109
16. kapitola: Uklízecí peklo 118

17. kapitola: Rozjaření muži 128
18. kapitola: Osina v zadku 133
19. kapitola: Oběd pro osamělé 140
20. kapitola: Bába v domě 147
21. kapitola: Jekyll a středoškolačka 154
22. kapitola: Milenec Layne 161
23. kapitola: Rodinné plány 173
24. kapitola: K záchraně 178
25. kapitola: Sáhni si na špičky 185
26. kapitola: Párty pro jednoho 190
27. kapitola: Příchozí 199
28. kapitola: Rodičovské rady 205
29. kapitola: Ella a kůže 210
30. kapitola: Ohnutá vidlička 216
31. kapitola: Všechno špatně 225
32. kapitola: Vzhůru nohama 233
33. kapitola: Hodná holka 238
34. kapitola: Třídění šatníku 243
35. kapitola: Elektrické sny 250
36. kapitola: Saul přes palubu 256
37. kapitola: Království za tvé myšlenky 266
38. kapitola: Příliš velké sousto 273
39. kapitola: Staří přátelé 282
40. kapitola: Čerstvě dvojjazyčná 289
Poznámka autora 299
Ukázka z další knihy: Ta přísterná 301

1. kapitola
Osudný trest

Nikdy by mě nenapadlo, že láska mého života bude něčím otcem. Kdybych o tom déle přemýšlela, uvědomila bych si, že ta nejlepší věc, která se mi kdy stala, je pro Danovy děti tou nejhorší. No, přinejmenším od rozvodu jejich rodičů. Ale pokud by to mohla být pro ně alespoň nějaká útěcha, já měla romantiku z druhé ruky. Což není zrovna to, co ve svém profilu na seznamce hledáte:

Hnědooká bruneta, 25.
Užívám si chůzi naboso po střepech zničeného domova.
Mám ráda hluboké ticho, hnisající zášť a nespavost.
Nemám ráda romantické víkendy,
smyslné ranní lenošení
a jakoukoliv šanci na budoucí štěstí.
Bývalá členka klubu Smyslu pro humor.
Posttraumatická stresová porucha přítomna.

Ale stejně jako všechny velkolepé milostné vztahy ani ten můj takhle nezačal. Naše dva naprosto odlišné světy se prostě pomalu prolnuly. Nikdy jsme nemluvili o tom, co to znamená. Chci říct, jak vás může muž milovat, když vás jeho děti nenávidí? Pravděpodobně už vám asi došlo, že to je přesně ta otázka, které jsem se poslední dobou každý pátek cestou do kanceláře vyhýbala. Jen pár hodin předtím, než budu o víkendu před dětmi zase vypadat úplně k ničemu. Ačkoliv, zalétla jsem pohledem k recepčnímu pultu, je to o hodně lepší než se zamilovat do něčího manžela…

„Odejdu od ní, Karen!" Harry Collins, šéf digitálního oddělení, se skláněl nad pultem. „Slibuju, že to udělám, ale není to tak lehké. Máme tři děti, na které musím myslet –" Zaslechl moje kroky a trhl sebou. „Takže, tyhle, ech… tyhle svorky? Budeme potřebovat ještě alespoň dvě balení…"

Karen-z-recepce, celá pečlivě vyfoukaná, namalovaná a s obřími diamanty v uších, se zničehonic zadívala do svého luxusního diáře a upravila si svetřík. S profesionalitou, která hraničila až s provokativností, si všechno pečlivě načmárala.

„A ty malé poznámkové bloky, prosím, jak jsme se dohodli." Předstíral, že si mě právě všiml. „Ne ty velké." Zvedl ruku na pozdrav. „Ach, dobré ráno, Ello!"

„Dobré ráno, Karen. Harry…"

Všichni tři jsme si vyměnili zdvořilé úsměvy a já zamířila ke schodům místo k výtahu, abych se vyhnula jejich stísněné přítomnosti.

Steen & Heard Communications sídlila v prvním patře památkové budovy na Hanover Street. Roletami v oknech kanceláře prosvítalo světlo, když jsem vstoupila dovnitř. Odložila jsem si sako na zadní opěrku židle a otevřela první mail dne:

NALÉHAVÉ!
OKAMŽITĚ SPLNIT.
KLIENTSKÁ DATA ZA PŘEDCHOZÍCH 12 MĚSÍCŮ.

Tohle bylo typické přivítání od Heather Constantinové, slovutné vedoucí PR oddělení. Zjistila jsem, že nejlepší způsob, jak se s jejími maily vypořádat, je představit, že je generuje primitivní počítač, který prostě nezná lepší způsoby. Ačkoliv to potvrzení o přečtení, které vyžadovala u jakékoliv elektronické komunikace, bylo mimořádně otravné. Zvlášť když seděla tak blízko, že si ode mě mohla vzít žvýkačku, aniž by zvedla zadek ze židle.

Podívala jsem se na ni, jak zírá skrz obroučky brýlí na monitor. Byla malá, ale nabroušená jako nůž a krátce střižené rudé vlasy s její osobností přímo ladily. Propalovala obrazovku pohledem a hledala šťavnaté drby, po kterých by mohla skočit. Její absolutní nedostatek pozdravu, absence očního kontaktu a slov *prosím* nebo *děkuji*, čehož se vám hned zrána dostalo, mělo stejný efekt jako kbelík ledové vody vylitý rovnou na hlavu. Vlastně bych mu asi kdykoliv dala přednost.

Heather Constantinová byla důvodem, proč jsem snila o tom, že mě vyhodí, stejně jako jiní sní o výhře v loterii.

Na počátku jsem pracovala pro Jamese Steena (velmi nóbl muže na odchodu do důchodu, což je přesně to, co nóbl lidi kolem šedesátky dělají) a jeho partnerku, Audrey Heardovou, reklamní textařku. Přijali mě, abych psala tiskové zprávy, starala se o webové stránky a dohlížela na věci pro naše klienty. Ale během týdnů si ze mě Heather udělala svoji neoficiální osobní asistentku a psychologický boxovací pytel. Dneska se starám o její papíry, diář a v jednom případě také o ošklivý zánět močového měchýře, místo abych se pod jejím moudrým vedením stávala schopnou obchodní elévkou, jak Audrey nejspíše původně zamýšlela.

„Dobré ráno, Ello!“

Naše mladičká sekretářka, Leah, vešla za Harrym. Její široký úsměv projasnil i Heatheřinu šeď a vydržel zářit celý den.

„Dobré ráno, Heather…“

Ťukání na klávesnici pokračovalo.

Leah si pověsila kabát a narovnala sukni.

„Dala by sis šálek čaje, Heather?“

Heather se podívala na hodinky.

„O deset minut později. Věřím, že máš v úmyslu si o to zkrátit oběd, že?"

Věnovala jsem Leah soucitný pohled. Už pět minut po deváté představovalo pro Heather neodpustitelný hřích. Jediná chvíle, kdy opustila kancelář kvůli něčemu jinému než schůzce, byl porod jejího syna.

„Dala by sis kávu, Ello?"

„Ano, prosím," odpověděla jsem záměrně sebejistě. Doufala jsem, že by Heather mohla pochytit příjemnější způsob, jak jednat s lidmi. „Díky za optání. Hej, Leah – dokázaly jsme to! Ať už se stane cokoliv, pátky nám *nikdy* nevezmou…"

„Nezapomeň na moje mandlové mléko." Heatheřiny nehty stále bleskově klapaly na klávesnici.

Mandlové mléko? Nikdy jsem o něm neslyšela. Uvažovala jsem, jestli ho vyrábějí speciálně pro lidi, jako je Heather, kteří mají problém ovládat svou rozmrzelost.

„Jistě." Leah se usmála a neztrácela čas. Krátce se zastavila u Harryho stolu, aby se ho zeptala, co chce, zatímco on rozsvěcel obrazovky na velké světelné tabuli.

Harry vedl tým tří téměř identických chlápků. Všichni nosili plnovous, kostkované košile a příliš těsné džíny. A pokud mi bylo známo, ani jeden z nich neměl zálibu v kácení stromů, ale klidně byste přísahali, že zrovna dorazili z dřevorubeckého srazu na Aljašce. Buď to, nebo je oblékala něčí dobrosrdečná babička. V minulosti jsem se pokusila s nimi zapříst rozhovor, ale odpovídali striktně jednoslovně. A zatímco životy nás ostatních jsou na tom závislé, nikdo z nich kávu ani čaj nepije, i když je to společný dorozumívací jazyk celé kanceláře. Možná mi unikla nějaká technologická novinka, pomyslela jsem si. Apple vynalezl *iObčerstvení*, zatímco my ostatní stále postáváme u varné konvice.

„Dělá ti mandlové mléko dobře?"

Heather zachytila můj pohled a postavila se, aby odemkla kartotéku.

„No, očividně," odfrkla si a začala procházet barevné složky. „Nepila bych ho, kdyby mi po něm bylo zle, nemyslíš?"

Netušila jsem, jestli to byl pokus o vtip, nebo ne.

Nikdy jsem se plynně diktátorsky nenaučila.

„Je veganské. Bez cholesterolu a laktózy. Ty jsou pro lidské tělo špatné," vysvětlovala, jako bych byla nějaká tříletá holka. „Takže ano. Dělá mi dobře."

Prásk! S třísknutím zabouchla zásuvku.

Heather je veganka? To mě překvapilo. Řekli byste, že většina veganů bude na svoje kolegy milá, vzhledem k tomu, jak se chovají ke zvířatům.

„Dobré ráno!"

Všechny hlavy se otočily k Audrey, nyní už Steenové, paní šéfové a majitelce agentury, která právě vešla dovnitř a vypadala krásně jako vždycky. Samé natočené řasy a lesk na rty. Měla na sobě můj nejoblíbenější model, šedý klobouk a pastelově růžový kabát.

Audrey byla naprosto úžasná. Jedna z těch nádherných postarších dam, po nichž křišťál a diamanty doslova šílely a každé ráno jim dodávaly nadčasový šmrnc.

„Jak to jde, Heather?" Rychle po mně střelila úsměvem místo pozdravu. „Má se Apollo dobře?" Kdybychom náhodou nepřišli na to, že Heather má spasitelský komplex, její skromný výběr jména prvorozeného syna po řeckém bohovi by nám to jistě prozradil.

„Vede si přímo skvěle."

„To ráda slyším. Říkala jsem ti, že Peterova žena za pár týdnů porodí?"

„Musíte být nadšení," odpověděla Heather, ale i když se hovor týkal dětí, stále vypadala jako ledová královna.

Jednou jsem se před Heather pokusila zmínit o Danových dětech, Grace a Ethanovi. Podívala se na mě, jako kdybych si u pracovního stolu stříhala nehty. Rozhodla jsem se proto tohle téma už nikdy nevytahovat.

„To jsme." Audrey se usmála. „Poslouchej, vážně se musíme sejít. Vyšetříme si trochu času a uvidíme, co se z toho vyvine."

„Zpátky do starých kolejí." Heather přimhouřila na Audrey oči v něčem, co měl být nejspíš úsměv, pokud jí ovšem nesvítilo do očí. „Ráda bych si s tebou na dnešek domluvila schůzku, pokud se ti to hodí, Audrey. Ve čtyři?"

„Jistě!“ zvolala Audrey. „Není nad okamžitá rozhodnutí…“

„Ello?“ Heather si přerovnala věci na stole. „Mohla bys mi to zapsat do diáře?“

„Samozřejmě, Heather.“ Přála jsem si, abych jí tam rovnou taky mohla zapsat transplantaci nové osobnosti.

„A mimochodem…“ Audrey si sundala klobouk a prohrábla si prsty dokonalé vlasy. „Je skvělé, že jsi zpět, Heather. Och.“ Střelila pohledem k pracovnímu stolu, kde seděla Leah, a pak ke mně. „Promeškala jsem dnešní první várku?“

„Kávu?“

„Prosím. Nevadilo by ti to? Koncem týdne jsem vždycky zralá na transfúzi krve.“

Když jsem procházela kolem jejího stolu, všimla jsem si, jak se Heather sotva znatelně ušklíbla, pravděpodobně proto, že jsem OKAMŽITĚ NESPLNILA její požadavek z mailu.

Místo toho jsem se vydala do kuchyňky, kde jsem našla u linky stát Leah s mobilem v ruce.

„Co se děje?“

„Nic. To je v pohodě.“ Strčila si telefon do kapsy a vytáhla ze zásuvky lžičku. Pak se zastavila, v očích slzy. „Rozešla jsem se s přítelem.“

„Ach. To nezní dobře.“

„Ale pak jsme se k sobě vrátili.“

„A to je špatné?“

„Právě mi napsal, že si myslí, že bychom se na to měli dnes večer vykašlat. A…“ Zkontrolovala si tvář v zrcadle. „Já se prostě dneska s Heather nedokážu vypořádat. *Uff.*“ Setřela si rozmazanou řasenku. „Nestihla jsem dřívější metro, abych se kvůli té schůzce namalovala. A teď je můj mejkap v troskách a všechno to bylo k ničemu…“

„Vezmu to.“ Popadla jsem další hrnek pro Audrey. „Ty běž a dej se dohromady. Dodělám to.“

„Určitě?“

Konvice cvakla zrovna ve chvíli, kdy jsem došla k pultu.

„Díky, Ello. Och." Zastavila se ve dveřích. „Ať uděláš cokoliv, nezapomeň jí tam dát to její speciální mléko. Je tady. Na spodní poličce. Podepsala si ho."

Jak jinak, pomyslela jsem si. I když všichni ostatní v kanceláři používali stejné mléko, bylo evidentní, že pro její postavu nebylo očividně dost dobré. *Mandlové mléko.* Zírala jsem na divnou, broskvovou tekutinu. Nevypadala tak špatně, ale rozhodně divně voněla. *Kašlu na to.* Pokud nás hodlá Heather všechny mučit, přinejmenším nám může pomoct snížit naši hladinu cholesterolu. Všem nám posloužím.

Zpátky u stolu jsem našla další mail, který jen čekal, aby mi naboural dobrou náladu:

NALÉHAVÉ: OKAMŽITĚ SPLNIT.
Re: VIZ ZÁHLAVÍ PŘEDCHOZÍHO MAILU.
Re: Klientská data za přechozích 12 měsíců!!!

Nemohla jsem si pomoct, abych se na ni znovu nepodívala.
Nehnula ani brvou.

Pracovat s Heather bylo jako chytit chřipku. Začínalo to úbytkem barvy ve tvářích a končilo touhou zalézt si pod peřinu, převálcovaná vysoce nakažlivým případem její naprosté mizérie. Našla jsem v počítači příslušné složky a otevřela si nový dokument. Bylo to tak špatné, že jsem si z myšlenky na dnešní oběd s mámou v duchu vytvořila záchranný kruh, který mě bezpečně provedl dopolednem až k půl jedné.

2. kapitola:
Neomalený oběd

Když jsem za oknem našeho oblíbeného bistra spatřila mámu, přála jsem si, abych ráno vynaložila více snahy na svůj zevnějšek. Přinejmenším jsem si měla vzít na sebe ten nový vršek. A možná by nebylo špatné použít taky kulmu. Usmívala se do mobilu, jako vždy s bezvadným účesem. Límeček košile jí poslušně poskočil, jako by se právě chystala na nějaký rozhovor pro nedělní přílohu novin. A jak mámu znám, ani by mě to nepřekvapilo.

„Vím, jak míváš naspěch, takže už jsem nám objednala těstoviny s citronem a chřestem."

„Díky, mami." Posadila jsem se na protější židli. „Máš úžasné vlasy!"

„Díky, zlato. Chtělo to změnu. Pár světlých pramenů dokáže divy. Pořád ti říkám, že bychom si to měly zopakovat častěji." Napila se ze sklenky vína. „Ani si nepamatuju, kdy jsme se naposledy pořádně sešly. *Jdeš* do toho divadla?"

„Ach, no jo." Úplně jsem na tu její zprávu ze začátku týdne zapomněla. „Já nevím. Musím se zeptat Dana."

„*Vážně?*“

Máma byla vztahová poradkyně. A to navzdory faktu, že jediná rada, kterou mi kdy před nějakým rande dala, zněla, abych si vzala záložní peníze na taxík a strčila si její číslo na mobil do boty. A taky tomu, že byla už posledních dvacet let sama (*dobrovolně* sama, jak vždycky tvrdila). Renée Shaweová, nyní psycholožka-spíš-než-novinářka a pravidelná sloupkařka dámského magazínu, v současné době každý páteční večer na rádiu Rising mluví ve feministických debatách jemně maskovaných jako „telefonní vztahová poradna“.

„Každopádně, odkdy máš ráda interaktivní rockové muzikály?“

The Rock'n'Roar of Thunder se to jmenovalo.

„Musím ti oznámit, že tvoje matka je velmi kulturní člověk,“ podotkla. „Vlastně se znám s jedním z autorů. Dostala jsem ta nejlepší místa. Víš, jak to je. Teď, co jsem v éteru, online, v novinách…“ Předvedla hravé pobavení, pohodila hlavou a odložila sklenku. „Nicméně, nechceš se zeptat, co tu dělám?“ Potlačila úsměv, ale oči jí jen zářily. „V Avingtonu těsně po poledni?“

„Obědváš s dcerou?“

Usrkla jsem si ze sklenice vody, zatímco před nás servírka pokládala jídlo.

„Zrovna jsem byla na voskové depilaci. *Hollywood*,“ pokusila se zašeptat, ale to slovo znělo téměř jako zavrčení. Rychle jsem omluvně mrkla na servírku. „Jsem holá jako neviňátko! A je to zatraceně citlivé.“ Nakrčila nos. „Nejlépe se to dá asi popsat jako spálenina od slunce. Vypadá to, jako bych se až příliš dlouho povalovala na jedné z těch legračních maličkých nudapláží.“

„Mami, chystáme se jíst.“ Střelila jsem pohledem po ostatních dámách obědvajících kolem nás. „Musíš být tak neomalená?“

„Víš –,“ vyhrnula si rukávy u košile „–chápu, že nechceš poslouchat matčiny *neomalené* řeči, jak jsi to kouzelně nadnesla, ale nikdy nepochopím, proč jsi tak upjatá. Takhle jsem tě nevychovala.“

„Ano, já vím,“ řekla jsem. „Naneštěstí…“

„Za pubické ochlupení se není třeba stydět, Ello. Všichni ho máme."

Doufala jsem, že zbytek bistra si hrubý náčrt matčina posledního počinu užívá.

„Nebo přinejmenším někteří z nás ho měli," uchechtla se. „Ještě před hodinou."

Rozložila jsem si ubrousek v klíně a napila se.

„Každopádně, jestli se musíš ptát –," věnovala mi jeden ze svých pohledů, jenže já jsem nemusela „–všechno je to jenom ve jménu výzkumu. Věnuji tomu výstavu: *Holá, nebo zarostlá: Politika ve vašich kalhotkách.* Víš, že všude kolem nás jsou děvčata, ne o moc starší než Danova dcera –"

„Grace," připomněla jsem jí.

Matka se vrátila zpět k tématu, „– která si skutečně myslí, že pubické ochlupení je nějaká nechutná abnormalita? Sledují tak často porno a dělají si neustále selfies, že si myslí, že jejich vaginy musí být jako holátko a kdykoliv připravené na záběr. A to mi promiň, ale kdo chce muže vyholeného v rozkroku?"

„Mami!" Nebyla jsem daleko od toho, strčit hlavu do těstovin. „Můžeš to ztlumit? Budou si myslet, že něco nabízíš. Prosím, můžeš si sníst svůj oběd a přestat sakra mluvit?"

„Mluvením se živím. A odlišuje nás to od zvířat." Odmlčela se, aby si namotala těstoviny na vidličku. „Takže co ty a Dan? No tak. Vypadáš trochu napjatá."

„Nejsem napjatá," odsekla jsem.

Ušklíbla se, nadzvedla obočí a pustila se do jídla.

Lidé ve skutečnosti volali do rádia, aby mámě řekli, jak se cítí. Aby se jí svěřili se svými nejhlubšími a nejniternějšími tajemstvími. My dvě jsme si takhle blízké nebyly. Ne potom, co jsem vyrostla v prostředí, kde jsem musela každou myšlenku a pocit podrobit plnohodnotnému psychologickému zkoumání.

„Všechno je v pohodě." Soustředila jsem se na jídlo a přikývla. „Jo, v pohodě…"

„V pohodě? Jak *vzrušující*…"

„Proč musí být všechno vzrušující, mami?“

„Protože jsi mladá a zamilovaná a neměla bys mít na výběr.“

Došlo mi, že moje matka randí skrze mě. Byla zděšená, že se někdo v mém věku nastěhoval k rozvedenému muži s dětmi. Měla bych bez kalhotek skákat od jednoho chlapa k druhému jako divoká šelma a řítit se do další velké chyby. Stejně, jako když jí bylo okolo pětadvaceti, a než jsem se rozhodla překazit tuhle párty. *Špatná rozhodnutí utvářejí o to lepší příběhy.* To byla jedna z jejích nejoblíbenějších frází.

„No, občas mohou být ty nejjednodušší věci v životě perfektní.“

„Neřekla jsi perfektní. Řekla jsi *v pohodě* a *jednoduché*.“

„Ach, prosím –,“ odložila jsem vidličku – „mohla bys jen pro jednou přestat analyzovat každé slovo, které pronesu?“

„Já tě neanalyzuju, Ello.“ Natáhla se pro sklenku. „Já se ptám. A ty se vyhýbáš odpovědi…“

„Fajn, tak tedy víkendy.“ Rozhodla jsem se jí dát to, co tak zoufale toužila slyšet. „Pokud to musíš vědět, tak děti, pořád se pokouším…“ Nebyla jsem si jistá, jak to popsat. „Dan a já jsme během týdne na stejné vlně. A pak, když je rodičem, je úplně jiný. Mám tím na mysli, že mám pocit, jako bych každý víkend musela začínat zas a znovu.“

„Kdy jsi měla naposledy sex?“

„Proč všechno ve tvém světě začíná a končí sexem?“

„Protože je to tak na *celém* světě, Ello.“

„Ne, to není.“ Uvažovala jsem, proč se pořád vůbec obtěžuje klást mi takové otázky. „A o tomhle s tebou mluvit nebudu.“ Moje odpověď byla vždycky stejná. „Jsi moje matka.“

„Fajn, tak ti tedy *teoreticky* navrhuju se milovat, a ne rozpoutávat válku.“ Naznačila gesto míru. „Vřele bych ti doporučila poskytnout Danovi trochu –,“ usmála se přes okraj sklenky, „–*soustředěné pozornosti*. Zvlášť o víkendech…“

„Má moji soustředěnou pozornost,“ zamumlala jsem s plnou pusou. „Ale jsme z celého týdne oba tak unavení. A pak přijde víkend a s dětmi okolo…“

„Jak jsem řekla…“

„Tohle pro mě není.“

„No, přemýšlej o tom takhle. Předtím, než ses k němu nastěhovala, jsi tak unavená určitě nebyla, jinak by ti ani nenavrhoval, aby sis vybalila.“ Otřela si dokonale nalíčené rty do ubrousku. „Musíš se naučit zkombinovat svůj romantický a fyzický vztah s rodinným životem. A mohla by ses, prosím, trochu uvolnit? *Podívej se na sebe.* Při zmínce o sexu dokážeš sotva spolknout sousto. Je to strašně jednoduché. Ty. On. Postel…“

„Děti. Jeho matka…“

„Incest není na pořadu dne, Ello…“

„Jsi nechutná.“

„Jsem tvoje matka!“

„Ano, já vím.“ Střelila jsem pohledem na druhou stranu místnosti a ztlumila hlas. „Ale matky ostatních lidí takhle nemluví.“

„Samozřejmě že mluví!“ Odhodlaně pokračovala v namotávání těstovin. „Ale možná ne se svými dcerami.“ Usmála se na trio postarších dam obědvajících u vedlejšího stolu. „To mi připomíná,“ pokračovala, „přinesla jsem ti malý dárek. No, vlastně je docela velký.“ Trochu děsivě se zasmála. „Občas mi tyhle věci chodí. Nahánějí tím kladné body. Ale tenhle je zlatým hřebem. Má deset z deseti. A musím uznat,“ posunula ke mně balíček v dárkové tašce, „že tenhle má i můj hlas. Neotvírej to!“ Rychle jsem ho hodila zpátky do tašky. „Nech si to na později. Až budeš doma…“

„Ach, bože…“ Strčila jsem tašku pod stůl. „Nechci žádnou divnou sexuální hračku, mami.“

„To říkáš teď…“ Na rtech jí pohrával úsměv. „Popusť si v ložnici trochu otěže. Brzy na to budeš mít úplně jiný náhled. A vím, že to nechceš slyšet,“ vidlička se jí vznášela nad těstovinami, „ale dokud nebudeš mít zažitou roli… Nějaké budování vztahu s dětmi? Nestaneš se součástí toho, co ty děti považují za rodinu, dokud si nevytvoříš vlastní místo. A to vyžaduje obrovský závazek. Jinak je to jako,“ odmlčela se, lehce rozlícená, „mlátit hlavou do cihlové zdi a čekat, že se rozpadne.“

„Zažitou roli? Tohle není žádné divadelní představení, mami."

„No, od tebe to zní všechno tak dramaticky," podotkla tím vědoucím tónem, o kterém jsem si byla jistá, že si ho musí cvičit jenom proto, aby mě naštvala. „Ello, proč se na mě tak díváš? Ve skutečnosti jsem na tvojí straně, věř si tomu, nebo ne. Musíš vědět, kde je tvoje místo, a ty děti zrovna tak." Na chvíli se přestala věnovat jídlu. „Vyjasni hranice. Jasně a srozumitelně. Na to děti slyší."

„Jako bys to ty mohla vědět." Jazyk tentokrát dupl na brzdy příliš pozdě. „Sama jsi sotva byla matkou roku…"

„To jsem tedy byla!" odporovala mi. „Ale jako svobodná matka jsem musela dřít opravdu tvrdě!"

„Jo, jasně." Utrhla jsem si kousek ciabatty. „Myslím, že jsi moje dětství strčila do jedné ze svých složek. Nadepsané jako *Rodičovství.*"

„To není fér!"

„Život není fér. To je další perla, kterou jsi mi v dětství říkala. Ty víš o všem všechno. Ale já jsem ta, kdo to skutečně prožívá."

„No, teoreticky ti tu vlastně tvrdím jedinou věc, a to, že spolu s Danem nebydlíte dlouho. Kolik to je? Tři měsíce?"

„Skoro pět."

„A ty už jsi z toho úplně vystresovaná a snažíš se vlichotit jeho dětem. Přestaň se tak tvrdě snažit." Ušklíbla se, jako kdyby ji právě něco napadlo. „Místo toho se snaž, aby bylo *tvrdého* něco jiného, jako –"

„Ano, mami. Chápu, kam tím míříš." Ztišila jsem hlas a mávla rukou k nedaleko sedícím postarším dámám. „Ztlum se, aspoň trochu."

„Och, těm je to jedno." Věnovala úsměv postaršímu triu, které se právě dělilo u vedlejšího stolu o účet. „To je šťáva každého vztahu, Ello. *Bim, bam, zvoneček, má ho každý chlapeček!*" Vykulila oči. „Trochu toho Freuda." A rozesmála se.

„Mami." Schovala jsem si tvář do dlaní. „Je to s tebou čím dál horší."

„Ale no tak, co se stalo s tvým smyslem pro humor? Vždyť jsem neřekla nic tak strašného. Jenom to, že trocha společně stráveného času by mohla pomoct. *Plodně stráveného času.* Možná je to přesně to, co potřebuješ.

Nesnažím se tě kritizovat.“ Zvedla ruce ve smířlivém gestu. „Jenom vím, že jsi vždycky byla trochu nejistá. Možná to Dan vycítil. A nejistota může být hlavním zabijákem vztahu.“

„A stejně tak přílišné sebevědomí.“ Máma se na mě zašklebila. „Mezi mnou a Danem je všechno v pořádku. Díky za optání…“

„Nikdy jsem neřekla, že není.“ Usrkla si vína. „Není třeba, abys mě vinila ze svých nejistot, Ello.“

„A není ani třeba, abys mě ty vinila z toho, že se cítím mizerně, jenom proto, že nejsem tak přehnaně sebejistá jako ty.“

„Já nejsem přehnaně sebejistá. Jenom jsem se smířila s věcmi, které nemůžu změnit.“ A to mě přivedlo zpátky k těm dřevěným destičkám s citáty, které má bývalá spolubydlící Kim věšela na každou volnou kliku. „Ale ať už se ti to líbí nebo ne, muže rajcují ženy, které jsou smířené samy se sebou. Viděla jsem ta tvoje pyžama…“

„Co tím myslíš?“ Doufala jsem, že nemá na mysli ta, co si myslím. Ta s fleky od laku na nehty a otřepanými rukávy. „Měla bys vidět některá z triček, co nosí do postele on,“ řekla jsem. „A občas taky spí v trenkách, co měl ten den na sobě. Moje pyžama jsou přinejmenším čistá a vyžehlená.“

„*Vyžehlená?*“ Nakrčila nos, ale sotva byste si toho všimli, když si teď nechává trochu „pomáhat“ v kosmetickém studiu.

„Ano, vyžehlená! A ne zmačkaná! A ta pyžama jsou ještě dobrá. Se všemi knoflíky. *Tedy myslím.*“ Všimla jsem si, jak jí pobaveně cukají koutky, což mě jen přimělo si přát, abych v první řadě vůbec nic nebyla řekla. „Pokud chceš, abych byla opravdu upřímná, mami,“ zvedla jsem její sklenku a pořádně se napila, dřív než stihla protestovat. „Můj zubař, když mi naposledy čistil kanálek, v mém těle strávil mnohem víc času než Dan. *Tak.* Tohle jsi chtěla slyšet?“

„Ello!“ spráskla ruce. „Kdo by to řekl, že moje dcera umí být tak sexuálně asertivní!“

„Dan. Ten to ví,“ odvětila jsem. „Ale v přítomnosti dětí jsem tak *sevřená.* Připadám si jako…“ Měla jsem problém to vyjádřit. „Připadám si jako

televizní moderátorka dětských pořadů nebo tak něco, která si představuje, že bude mít sex s jejich otcem, zatímco ony se na ni dívají v televizi."

„No, pak není divu, že vypadáš tak mizerně."

„Já nevypadám mizerně!"

„Tak se hned nerozčiluj. Před chvilkou ses tak popsala, aniž bych tě k tomu pobízela." Narovnala se v ramenou a nasadila svůj profesionální výraz. „Nezačínej s těmi představami, Ello…"

„Nic si nepředstavuju. Je to jenom… *strašná nuda.* Tak!" Začala jsem si pohrávat s ubrouskem v klíně a zahnala první nápor pocitu viny. „Všechno je to trochu nudné. Teď jsi spokojená?"

„Přímo nadšená." Téměř se zamračila a založila si ruce. „Hodláš mi to vysvětlit?"

„Před pár měsíci, když jsem bydlela s Kim, jsem nemyslela na nic ani vzdáleně vážného. A pak jsem potkala Dana. Byla jsem opravdu šťastná. Teď, jakmile se děti vrátí k matce, jen sedí na gauči a prohlíží si něco na mobilu. A nejhorší na tom je, že v tu chvíli vypadá nejšťastnější. Tedy kromě té, kdy další pátek zase dorazí děti a všechno začne nanovo. Prostě nevím, kam do toho všeho zapadám já, to je celé…"

„Co si to na tom mobilu prohlíží? Porno?" Mámě zaplálo v očích. „Snad ne ty virtuální japonské orgie?"

„Jaké virtuální japonské orgie?"

Začínala jsem přemýšlet, jestli není moje matka nějaký druh nymfomanky, vhodně maskovaný jako školená sexuální terapeutka.

„Ne, neříkej mi to! Nechci to vědět." Zavřela jsem oči a potřásla hlavou. „Prohlíží si normální věci. Zprávy. Sport. Já nevím." Znovu jsem si nabrala sousto těstovin. „Pokud nevysílám zprávy v deset nebo nevyhrávám mistrovství světa, mohla bych být stejně dobře v jiném časovém pásmu."

„Ello, zpomal. Teď jsem z tebe mimo *já.*" Namotávala si těstoviny na vidličku a zdála se úplně v pohodě. „Vyzkoušela jsi už sextovky?"

„Mami, nemůžu se přesunout od zpráv o čerstvé zelenině, kterou jsem koupila k večeři, ke zprávám o tom, že na sobě nemám kalhotky, nebo čemukoliv, co má v sextovkách být."

„A to je přesně *ten* problém. Žijete spolu. Trávíte víkendy s dětmi. Musíte sdílet všechny ty *nudné* povinnosti," vysvětlovala. „Takže je to na tobě, na vás obou, abyste udrželi svoji fantazii při životě."

„Právě teď je mojí jedinou fantazií ležet na pláži ve slamáku a v bikinách a usrkávat mojito až do západu slunce."

„Pak vám zarezervuj dovolenou."

„Nemůžeme odjet. Co děti?"

„Co je s dětmi? Mají matku. Vy dva potřebujete čas sami pro sebe."

„Takhle to nefunguje, mami. Bůh nedopusť, abychom měli volný víkend nebo dělali něco, co nezahrnuje rodinnou vstupenku a Happy Meal cestou domů."

„*Promiňte?*"

Zvedly jsme hlavy k postarší dámě, stojící u našeho stolu. V náručí držela nákupní tašku. Její kamarádky si jí nevšímaly, ukládaly si brýle a oblékaly kabáty nebo pomalu odcházely k pokladně.

„Doufám, že vám nevadí, když to řeknu, ale vaše matka má pravdu, drahá." Nesměle a křehce se usmála. „Kdybych měla svého Charlese zpátky, nevylezli bychom z postele!"

„Díky!" Máma mi věnovala souhlasné pokývnutí hlavou ve stylu *říkala-jsem-ti-to*, zatímco žena si dopnula kabát a odešla za přítelkyněmi.

„Kdyby to bylo jen o Danovi a o mně, neměli bychom problém."

„Takhle celá záležitost s nevlastní matkou se ti dostává pod kůži, nemám pravdu, zlato?"

„Nedostává se mi pod kůži…" Zvedla jsem ubrousek a uvědomila si, že celou tu dobu, co si tu vylévám srdce, mám na bradě kousek těstoviny. „Jenom je to prostě těžké. Neustále se bavíme o dětech. A já vím, že to tak má být. Klást je na první místo a to všechno, ale je těžké být tak ohleduplná, když jsem pro ně téměř nikdo. Připadám si jako jejich chůva nebo tak něco."

„Kdybys byla jejich chůva, užila by sis s jejich otcem mnohem víc sexu…," zamumlala matka. „Dokonce i v Hollywoodu vědí, že jednou z nejtěžších věcí je…"

„Pak se nejspíš potřebuju přestěhovat do Hollywoodu…“

„Teď vážně, Ello. Venku jsou stovky lidí, kteří právě teď smýšlejí o dětech svých partnerů úplně stejně.“

„Já vím. Zkus si vyhledat na Googlu heslo macecha. Uvidíš, jak dlouho ti bude trvat, než najdeš něco, kde by to nebylo míněno jako sprosté slovo.“

Máma se usmála do sklenky s vínem.

„To není vtipné. Bolí to! Já nejsem zlá macecha.“

„Ne, to nejsi. Jsi Danova partnerka a musíš na ty jeho děti na pět minut zapomenout.“ Poskládala svůj ubrousek a úhledně ho odložila na talíř. „Místo toho se pokus si vzpomenout, jaké to je být jeho přítelkyní.“

3. kapitola:
Recept na katastrofu

Během prvních dnů se Grace s Ethanem vždycky ptali, jestli mě o víkendu uvidí, a vybuchli v nadšených „*Bezva*“ a „*Jo*“, kdykoliv jim Dan řekl, že ano. Teď bylo „Bezva“ tou poslední věcí, kterou by si Grace pomyslela o tom, že bydlím s jejich otcem, zatímco jejímu mladšímu bratrovi to bylo, zdá se, jedno.

Vzpomněla jsem si, jak jsem u něj zůstala přes noc poprvé. A ráno si musela obléknout včerejší šaty. Na ten vyčpělý závan parfému. Ale i za denního světla jsem byla stejně nadšená. Poprvé jsme se ztratili v jeho posteli, dokud jsme to nebyli jenom my dva. Teplo vonící po skořici v kontrastu s bílým bavlněným povlečením. Našli jsme se a zároveň se jeden ve druhém ztratili. Jeho tělo jako by se celé hodiny vzpínalo proti mně, pode mnou a ve mně. Pokaždé, když jsem zavřela oči, slyšela jsem ho, jak mi vzdychá do vlasů, jako by na tom závisel jeho život. Jeho polibky ustrnuly na mých rtech. Dokud najednou nebylo ráno.

Na rozbitého lego panáčka na nočním stolku, zatímco jsem hledala ztracenou náušnici.

Na růžové šaty pověšené na klice u dveří.

Nejdřív mi tyhle drobné náznaky, že má děti, přišly jako znamení, že je to skvělý muž. *Opravdu* skvělý muž. Nezdálo se to jako takový problém, skloubit naše dva světy. A podívejte se teď. Držím Danovu ruku navlečenou v kuchyňské chňapce.

Dan s Ethanem se dovlekli do kuchyně zrovna ve chvíli, kdy jsem o tom všem přemýšlela. Když jsem prostírala stůl a usazovala se naproti Grace, vzpomínala jsem, jak jsem se tu vůbec ocitla.

A zatímco děti by určitě spíš ocenily, kdybych dneska přišla s nějakou disneyovskou misí, jak dostat jejich rodiče zase k sobě, já zatím těžkopádně tlačila vozík po supermarketu. Usoudila jsem, že máma měla pravdu. Domácí jídlo a společná večeře u jednoho stolu navodí pocit skutečné rodiny. V hloubi duše jsem ale věděla, že žádám hodně, ale jako někdo, kdo se poprvé v životě pokouší o italské jídlo, hlavně ksakru sama od sebe.

Základy jsem znala, ale rozhodně ne v rodinném měřítku s dětmi a s čerstvými surovinami. Když jsem se dostala k té části, kde by mělo maso *zhnědnout*, byla jsem v pokušení natáhnout se na lehátko pod slunečník s piňacoladou v ruce. A co je to sakra zesklovatět? To má být postup *vaření*? Takže pokud jste neměli matku jako já, která vám ve jménu feministických teorií odmítala předávat domácké rady, pak v mém věku pravděpodobně víte, jak se to dělá. Zatímco já, když po ní chci radu, skončím s pitomým vibrátorem. Jo, přesně to mi při našem obědě dala. A jako by tohle samo o sobě nebylo nevhodné, ještě byl křiklavě růžový, svítil ve tmě a jmenoval se Drtička.

„Vypadá to skvěle." Dan se natáhl pro mlýnek na pepř a já se díky tomu cítila jako ten typ sofistikované ženy, která před půlnocí servíruje mátové bonbony a kávu bez kofeinu, než dorazí kočáry. Moje bývalá spolubydlící, Kim, by mohla potvrdit, že pro mě typickým jídlem byly francouzské fazole na toastu, o nichž stále tvrdím, že se hodí pro každou příležitost. Snídani, oběd i večeři. Ve zdraví i nemoci. Nějak jsem změnila kurz od svobodné ženy, která si jen splaší něco k jídlu, k pokusům nakrmit čtyřčlennou rodinu, aniž bych byla víc než použité dřevěné prkýnko.

„Já vážně nemám takovej hlad…," zakroutila Grace neochotně hlavou, když jí otec nabídl strouhaný parmezán. Měla mizernou náladu už od chvíle, kdy ji tady matka a její brzy-nevlastní-otec Vic vysadili přede dveřmi. Nejdřív se jí nelíbilo, co jí máma sbalila za oblečení. Pak všem oznámila, že moje lasagne chutnají divně.

„Vážně?" Byla jsem si vědomá faktu, že je to klidně možné.

„Mně přijdou v pohodě." Dan pokračoval v rozhovoru o sportu.

„*Ble…* co v tom je?" Grace popadla skleničku, aby spláchla sousto, a její bratr se rozesmál na celé kolo.

Dan konečně zvedl oči a řekl jí, aby se přestala chovat směšně. Jenže ona nebyla směšná. Směšnost bývá zábavná. Všichni u stolu se smějí, když předvádíte paruku ze špaget nebo napodobujete příšerný italský přízvuk. Ve skutečnosti na to šla docela chytře. Přišla na to, že nejlepší způsob, jak mě ranit, je přes svůj žaludek. Hrála si na jakousi voodoo panenku z jídelny. Nebrala jsem si to osobně. Lasagne byly na okrajích spálené a sama jsem z nich cítila vlastní zklamání, a ne pořádné jídlo. Velmi ráda bych Grace ušetřila tohohle divadla, pověsila zástěru na hřebík a sehnala nám nějaké hranolky.

Dan se vrátil ke svému jídlu a já jsem se zatím snažila ignorovat mdlý skřípot Graceiny vidličky. Konverzace dosáhla mrtvého bodu. První tóny *Hungry like a Wolf* odlehčily atmosféru, ale zpívání „*Dů-Dů-Důů*" celou věc jenom zhoršilo. Nikdy jsem nedokázala snést ticho. Vždycky jsem měla nutkání něčím ho rozptýlit, což obvykle zahrnovalo udělat ze sebe naprostého blázna. Takže jsem se držela svého, popadla jsem nejbližší vidličku a nacpala si pusu česnekovými koulemi: „*Udělám mu nabídku, jakou nebude moci odmítnout…*"

Zvedla jsem ruce a předstírala, že jsem Marlon Brando.

Dan se málem usmál. Děti na mě koukaly, jako bych byla vyšinutá, protože očividně nikdo v jejich věku nikdy o *Kmotrovi* neslyšel. Nebo o Marlonu Brandovi.

Začala jsem žvýkat, ale pro dobro svých čelistí jsem to vzdala a diskrétně to vyplivla do ubrousku.

„Pěknej pokus…," zamumlala Grace, zatímco Ethan si pobaveně odfrkl. „Ale pořád to chutná *divně*." Dlouze a téměř bolestně se zadívala na svůj talíř. „Že jo, Ethe?"

Střelila varovným pohledem na druhou stranu stolu, načež její bratříček začal přikyvovat, že má rád jedině jídlo od tatínka.

„Taky mi přijde jeho jídlo lepší," přiznala jsem. „Ale váš táta párkrát naznačil, že nemám dostatek kuchařských zkušeností." Kysele jsem se na Dana usmála. „Takže můžete obviňovat jeho."

„To není pravda," zavrtěl Dan hlavou a na čele mu vyskočila hluboká vráska, která mě vždycky nutila chtít mu skočit na klín. „Jen jsem uvažoval, proč se snažíš udělat vajíčkové sendviče ze syrových vajec."

„Po vajíčkách se tloustne," ušklíbla se Grace do talíře a nakrčila bradu. „Nechci ani vědět, kolik kalorií je tady v tom."

„Jen jez." Znovu jsem sáhla pro parmezán a vzala si příklad z Dana. Předstírala jsem, že si všichni užíváme příjemnou večeři, zatímco jsem přemýšlela, že v jejím věku jsem ani nevěděla, jak slovo „kalorie" vyhláskovat, natož je spočítat. „Jsou čerstvě udělané." Usmála jsem se.

„Jo. Všichni víme, žes je dělala ty, Ello. Právě jsi nám to řekla, už –," protočila panenky, „– asi po *milionté*. Znamená to snad, že se po nich netloustne?"

Tohle dělala vždycky. Obrátila svoje prohlášení v otázku, kdykoliv povýšeně mluvila s lidmi, jako by byli příliš staří, než aby věděli, o co jde.

„*Grace*." Dan po ní střelil pohledem a mrkl na Ethana.

„No co!" Propalovala otce pohledem. „Babička říká, že tahle těžká jídla prostě nikdy nestrávím. Ona je taky nemůže jíst. A taky se vzdala mléčných výrobků."

Už mi došlo, že to byla Pippa, s kým Grace visela před večeří na mobilu. Dokumentovala každý můj pohyb, jako bych byla v nějaké reality show. A obě jako porota přesvědčovaly publikum, aby mě tenhle týden vyřadilo:

„*Ello Shaweová, tenhle týden jste nesplnila úkol. Lid promluvil. Vaříte samé blafy. Máte půl minuty, abyste odešla z Domu nevlastních matek…*"

„A příští týden mám poslední zkoušku družičkovských šatů," upozornila ho Grace a vytáhla poslední trumf. „Máma prakticky žije jen na smoothies. Některé z nás se o svou figuru starají …"

Věnovala mi pohled, který říkal, že já rozhodně mezi ně nepatřím.

Nepatřím? No dobře, sotva byste o mně řekli, že jsem zažraná do zdravého životního stylu jako její máma. Bryony chodila do posilovny, na jógu i pilates. Prostě na všechny tyhle otravné věci. Pravděpodobně dokázala i odšroubovat víčko od svého smoothie jen za použití meditace a cvičení. Jenže mě ve dvanácti nenacpali do leopardího trikotu.

Usrkla jsem si vody. Dan žvýkal lasagne. Byla jsem mu vděčná, že alespoň někdo je jí. A zatímco nám Ethan vyprávěl o *úžasných* nových kopačkách, které mu Vic koupil, poslala jsem kolem stolu mísu česnekových kuliček. Už jsem se vzdala svého Jamiem Oliverem inspirovaného přátelského rodinného pátečního večera. S vařením jsem skončila. Nepotřebuju jídlo. Potřebuju víno.

„Jinak," všimla jsem si, že mám zase ten veselý štěbetavý hlas, který používám pokaždé, když jsou nablízku děti, „máma se mě ptala, jestli chceme ty lístky na to nové představení v divadle, o kterém mi říkala. Je to v pátek v půlce příštího měsíce. Někde v mobilu mám přesné datum…"

„Skvěle," přikývl Dan. „Ale příštích pár týdnů máme pěkně nabitých, víš o tom? Příští sobotu jdeme do zoo." Zvedl svůj ubrousek a obrátil se ke Grace. „Kdy je ta mámina svatba?"

„Osmého. Za tři týdny, tati."

Neuvědomila jsem si, že už je to tak brzy.

Nebo že si Bryony vážně Vika vezme.

„Páni, to šlo rychle."

„Je to přímo tady," nevzdávala to Grace. „Napsala jsem to do kalendáře."

Grace vždycky všechno píše do kalendáře. Každý pátek tam byl poznamenán jejich příjezd, jako kdybychom na to mohli jinak zapomenout.

„Ale hlavně jsou to moje narozeniny!"

„Já vím, Ethe. Přesně to jsem myslel," řekl Dan. „Pořád se těšíš do zoo?"

Ethan přikývl, dal se do pití džusu a nespouštěl přitom ze svého otce oči. Takhle to dělal u večeře pokaždé – zastavil se v půlce, nadechl se a pak dopil celou sklenici. Jako kdyby sníst celý talíř bylo stejně vyčerpávající jako přejít Saharu.

„Půjdeme tam, že jo? Teda i na svatební hostinu?" snažila se Grace vrátit zpět k tématu svatby. „Máma říkala, že nás vyzvedneš v hotelu."

„Jo, alespoň co já vím…" Dan se obrátil ke mně. „Budeme mít trochu napilno. Příštích pár týdnů…"

Souhlasila jsem. Bylo to jako být součástí nějakého intenzivního léčebného pobytu a ocitnout se přesně uprostřed náhradní rodiny. Dny jsme trávili výlety a návštěvami příbuzných. Víkendy začaly být nabité událostmi, o kterých jsem se dozvěděla, jenom když si Dan vzpomněl mi o tom říct. Byl ohledně nich pěkně neústupný a všichni ostatní mu šli na ruku. Když žijete na okraji cizí rodiny, neustále vám přímo před nosem probíhají nespočetné telefonáty, textovky, rozhovory a *situace*. Rozhodnutí se dělají za vás. Události se plánují bez vás. A vy můžete pouze stát stranou, nejistá, jestli je máte všechny povzbuzovat nebo si vyhrnout rukávy. Byla jsem roztleskávačka. Připadala jsem si jako v té taneční hře, kterou jsem hrála s Grace. Nikdy jsem až do poslední vteřiny nevěděla, jaký bude můj další krok. A kdykoliv jsem šlápla vedle, rozezněly se poplašné zvony.

„Takže až si vyjdete," pokračovala Grace, nejenom dychtivá po přesném datu, místu a hodině, ale vždycky i po záložním plánu, „přijede sem babička?"

„*Pokud* si vyjdeme…" Dan si vložil do úst další těstoviny.

„Ráda bych šla, jestli to bude možné." Snažila jsem se neznít moc nadšeně. „Pokud má tedy tvoje matka čas postarat se o dětičky a to všechno…"

„*Dětičky. Jako nějaký mimina*," zamumlala Grace a napila se.

Na setinu vteřiny jsem doufala, že se udusí.

Věděla jsem, že žádat Dana, aby se vzdal jednoho večera s dětmi, je překročení nevysloveného pravidla. Ale myšlenka, že bychom strávili večer

v divadle místo hraní nějaké bůhvíjaké příšerné hry, kterou měly rády jenom děti, se mi začínala líbit.

„Jo, zeptám se jí," odpověděl. „Nebo, víš, můžeš jít sama. Pokud chceš."

Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy jsme měli naposledy sobotu jenom sami pro sebe.

Jít do divadla sama nebylo ani zdaleka tak lákavé.

„Vezmeš si na sebe tamty šaty?" Grace najednou vypadala zaujatě, a to mnohem víc než její otec. „Ty dlouhé, na které jsme se předtím spolu dívaly?"

„Asi ano."

Napadlo mě, jestli právě móda nemůže být prostředkem, jak se s ní víc sblížit. A pak jsem si vzpomněla, že o ní nic nevím. Mojí stylistkou byla vždycky Kim. Můžete jí dát nit a kostkované ponožky a ona vždycky přijde s něčím naprosto fantastickým.

„Jsou nové nebo co?"

„Ne, jen jsem je neměla na sobě už celé věky. Vlastně," podívala jsem se na Dana a vzpomněla si na náš první společný večer, „myslím, že jsem je měla naposledy na sobě, když jsme šli do toho retro kina. Vzpomínáš? *Noc velkých loupeží*. Viděli jsme *Dannyho parťáky*? Nebo to byl druhý díl? Kolik jich vlastně natočili?"

Sledovala jsem ten film zachumlaná v nádherném šálu, který jsem si půjčila od Kim. Nadšeně mi tleskala, když jsem se dovlekla domů, odrážela jednu její narážku za druhou a snažila jsem se předstírat, že jsem se právě nevrátila z celodenního válení se v posteli s Danem.

„Tak ty se mi líbí. Jsou opravdu pěkné."

„Myslíš?"

Byla jsem překvapená, jak rychle Grace změnila výraz z ledové královny na rozzářené sluníčko. Skutečně se usmála a snědla pár soust, aniž by se u toho tvářila kysele.

„Ale vypadají, že jsou celkem těsné," prohodila zdánlivě lehkým tónem. „Jako moje družičkovský šaty. Možná bys měla takový těžký jídla vynechat, pokud si je vážně chceš vzít…"

4. kapitola:
Domácí blues

Posbírala jsem talíře, vděčná za deset minut samoty. Nešlo mi z hlavy, jak moc jsem podle Grace tlustá a proč jsem si vlastně myslela, že je mou prací vařit pro celou rodinu? Tohle nedokážu! Nepoznám oregano od vlastního zadku. Ocitla jsem se v roli matky ve špatně obsazené reklamě na restauraci. Nalila jsem si další víno a přeladila rádio zpátky na místní stanici. Byla jsem v pokušení dopít celou láhev, zamknout se tu a pouštět si staré písničky. Přinejmenším bych dopřála dětem nějaký čas o samotě s jejich otcem, což, přiznejme si, byl ten hlavní člověk, se kterým chtěly trávit víkend.

S vděčností jsem se vrhla ke zvonícímu mobilu na lince. Usmála jsem se, když jsem spatřila, kdo mi volá. *Kim*. Dokonalé rozptýlení.

„Ello? Je pátek!" Jak ta mi chyběla. „Vypadni odtamtud a ukaž mi, že se umíš bavit!"

Kim jsem potkala na marketingovém kurzu, který jí měl pomoci uvést na trh vlastní řadu šperků, zatímco já jsem doufala, že by mi to mohlo umožnit chytit se v reklamní agentuře. Zrovna jsem měla po novinářské

stáži, kam mě naverbovala matka s jejím početným zástupem kontaktů a po které mi zůstal syndrom karpálního tunelu a iracionální strach z mluvení s cizími lidmi.

Kim vždycky sedávala úplně vpředu a přiváděla učitele svými neustálými dotazy k šílenství. Byla to typická *Američanka*. Vyrostla v Kalifornii a sem se přistěhovala z Berkshire, když jí bylo deset. Po rozpadu jejího čtrnáctiměsíčního manželství s ilustrátorem jménem Ben se vrátila zpátky do Blighty. V půlce kurzu ji domácí vyhodila z bytu, takže se nastěhovala do mého bytu na Lowe Street. Já jsem pak odešla k Danovi.

„Jak dopadla večeře?"

Volala jsem jí už ze supermarketu. Procházela jsem si seznam věcí, které jsem buď neuměla správně napsat, nebo jsem o nich nikdy neslyšela, a ptala jsem se, kde najdu bešamelovou omáčku.

„Dobře. Všechno šlo hladce. Grace byla jediná, komu to nechutnalo."

„To *je* dobré. Měla by ses považovat za šťastnou. Pořád si vzpomínám na svůj quiche se slaninou," řekla opovržlivě a doprovodila to barvitým zvukem. „Poslouchej, jsem zrovna na cestě ven. Opravdu nechceš jít taky? Ještě není pozdě si to rozmyslet…"

Kim šla na slavnostní vernisáž výstavy černobílých fotografií v galerii nazvané *Nahé titulky*. Slyšela jsem, jak si na sebe u zrcadla v chodbě stříká parfém, což dělávala vždycky, když mířila na jedno ze svých osudových rande naslepo.

„Nemůžu. Promiň. Mám tu práci."

„Ale jen si odskočíš! Ani si toho nevšimnou. Už jsem ti to říkala. Dominik zná už celé roky Bena, mého Bena."

„Dominik? Myslela jsem, že jste se rozešli."

Usrkla jsem si vína a přála si, abych se s ní mohla podělit o zbytek láhve.

„Cože? *Ne!* To byl Oliver. Zatraceně, El," vyhrkla. „S *Oliverem* jsem se rozešla hned po Sallyině svatbě. Ještě před jarními prázdninami."

Kim byla učitelkou na prvním stupni základní školy. Ačkoliv když o tom mluvila, měli jste pocit, že pracuje ve vězení. O prázdninách letěla domů, aby dělala hlavní družičku na svatbě své sestřenice Sally. Viděla

jsem fotky. Celé to vypadalo jako z *Dynastie*, což je zhruba rok 1985. Kim měla za to, že všechny ty nabírané rukávy a nadýchané věci jsou k popukání. Dokud nezjistila, že její bývalý manžel Ben nejenže dostal pozvánku, ale ve skutečnosti má v plánu se i ukázat. Jedinou dobrou věcí bylo, že si nepřivedl doprovod.

„Dominik vlastní galerii. Tu, kam se dnes večer chystám. Chodil s Benem na univerzitu v Monterrey. Věřila bys tomu? Dělával DJ. V prváku spolu bydleli na koleji."

„Není to trochu divný?" Mně to tak připadalo. Zvlášť když mu Kim stále říkala *Můj Ben*, i když už byli rozvedení přes dva roky.

„Ne! Nemyslím si. Každopádně, kvůli tomu tam nejdu. Už jsem ti říkala, jak jsou ti modelové k sežrání? *Samí chlapi…*"

„Nedělej si naděje. Pravděpodobně jsou to *samí gayové.*"

„Přesně! Vymykají se pravidlům a jsou zatraceně nádherní! Přesně ten typ, jaký právě teď ve svém životě potřebuju. Užij si svůj poklidný pátek doma, Popelko!"

V rádiu začala hrát mámina znělka, zrovna když jsme se loučily. Opřela jsem se o kuchyňskou linku a svírala sklenku v ruce. Přála jsem si vrátit se do doby, kdy jsem jedla jenom polotovary z mikrovlnky. Nikdy jsem nestála o těstoviny a netušila jsem, kolik stojí různé druhy tablet do myčky. Nevěděla jsem, proč na skvrny od vína sypat sůl a proč byste proboha měli mít v domácnosti žlučové mýdlo, ať už se používá na cokoli. Čekala jsem, že Danův dům bude takové pánské doupě. Rozvedl se čtyři roky předtím, než jsme se potkali, ale vypadalo to u něj jako v opravdovém domě. *V rodinném domě.* Zařizovala ho Bryony, máma jeho dětí. Vybavila kuchyň doslova uměleckými spotřebiči a dlažbou z dovozu. Dokonce i varná konvice svítila. Víc jako doma jsem se tu začala cítit, teprve když jsem zásobila mrazák hotovými jídly a zlomila páčku u toastovače.

„*Víkend je konečně před námi,*" pronesla máma hravě a smyslně a vůbec přitom nezněla jako ona. „*A já jsem se dnes večer rozhodla pro něco trochu jiného. Než vás požádám, abyste se podělili o své soukromé životy, ráda bych vám řekla, kdy byly poprvé naplněny mé sexuální potřeby…*"

Vypnula jsem ji. Nechtěla jsem přemýšlet o matčiných sexuálních potřebách, a už vůbec ne o jejich *naplnění*. Do kuchyně přiběhl Starky, technicky vzato můj *nevlastní pudl*, sedl si přede mě a začal na mě dorážet packou špinavou od hlíny.

Bylo snadné ho milovat a ještě snadnější nakrmit. Miska granulí a byla jsem jeho hrdina.

„Alespoň *ty* mě miluješ, že jo, Starky?"

Souhlasně se zazubil.

„A to je důvod, proč tě maminka taky moc miluje."

Pomazlila jsem se s ním, i když mi bylo jasné, že přišel jenom zkontrolovat, zda nezbylo něco od večeře. Svým způsobem jsme na tom byli oba stejně. Pokud byl pes na celý život, a ne jenom na Vánoce, pak přítelkyně byla pro zábavu, a ne jako součást rodiny. Možná, že kdybych si sedla na zem a položila si hlavu k ní na koleno, pak by mi Grace prokázala trochu náklonnosti. Nebo alespoň soucitu. Žertovala jsem o tom, že jsem se nastěhovala k Danovi jenom kvůli tomu, abych byla blíž Starkymu.

Jenže se ukázalo, že je to pravda. Starky se stal mým nejbližším důvěrníkem. Jediný člen rodiny, se kterým jsem mohla mluvit o ostatních, méně mazlivých členech. Starky věděl, jak mi přišlo otravné, když Dan předstíral, že je všechno v pořádku. Věděl, že Grace na mě občas mávne vztyčeným prostředníčkem, když si myslí, že se nikdo nedívá. Věděl o mých obavách, že Ethan se ke mně má trochu až moc. A že Danova máma mě nikdy nepřijme.

Ale ze všeho nejvíc věděl, že nemám absolutně ponětí, co dělám. S výjimkou bydlení s cizí rodinou, částečně jako nezvaný host, a pouze se základními hygienickými návyky.

„Ty jsi takový slaďouš, Starky…"

Položila jsem mu dlaně na uši a podrbala ho na sametových tvářičkách, až nasadil ten svůj oddaný psí pohled. Ethan ho pojmenoval po Tonym Starkovi, *Iron Manovi*, podle jeho milých tmavých očí, ve správném světle stejně kouzelných, jako má Robert Downey Jr.

„Ale no tak.“ Dan už zkontroloval dětem úkoly a teď postával ve dveřích. Vyhrnul si rukávy u košile a sundal si boty. Víkend oficiálně začal. „Řekl jsem, že si zahrajeme tu hru, co si děti přivezly.“

Tenhle rok zavedl Dan nové domácí pravidlo. Každý pátek budeme trávit společně *offline*. Žádné počítačové hry, tablety ani nic, co má displej. Ale od té doby, co mě před několika týdny Grace nazvala krávou a propukla v pláč nad Monopoly, jsem měla tendence se téhle zábavě vyhýbat ve prospěch mnohem šťastněji stráveného času u myčky nebo pračky. V porovnání s dětmi, které se ženou za vítězstvím, byly tyhle dvě věci krásně netečné.

„To je v pohodě. Klidně začněte. Já to tady zatím poklidím.“

„Jsi v pořádku?“

„Jo.“ Usmála jsem se. Opravdu jsem byla v pohodě. Když začalo působit víno.

„Grace teď dělá okolo jídla pěkné cavyky.“ Ztlumil hlas a oči mu zářily tak, až mě to nutilo věřit mu každé slovo. „Neber si to moc osobně. Chystám se promluvit si o tom s Bryony. *Vyšiluje* kvůli ní a těm družičkovským šatům…“

„Neberu si to osobně.“ Stála jsem u dřezu a oplachovala talíř. „Já jen nechci nechat do rána nepořádek v kuchyni.“

„Tak dobře,“ řekl. „Počkáme na tebe.“

„Skvělé,“ zalhala jsem a sáhla po sklence.

5. kapitola:
B.N.D

Vždycky existuje někdo, kdo se zuby nehty drží pravidel. A v nepřítomnosti skutečného rozhodčího to byla Graceina práce.

„Fajn, první slovo."

„Nemáš mluvit. Jsou to Šarády."

Stála jsem na koberci před krbem a několikrát zamumlala *omlouvám se*. Starky mi ležel na nohách, jako by si myslel, že tu jsem jenom čistě pro jeho pohodlí. Dan a děti se váleli na pohovce, připraveni vrhat po mně jednu domněnku za druhou.

„Dobře, první slovo."

„OMG! Ona je snad úplně tupá?"

To nejspíš ano, pomyslela jsem si. Stojím tady a připadám si jako úplný idiot, zatímco na mě vzteklé dítě plive nadávky. Občas to bylo zábavné. Jindy jsem vzpomínala, jaké to bylo, když jsem si požitkářsky užívala víkendy s Kim. Zkoumaly jsme nápojové lístky a obdivovaly úchvatné chlapy. A kdo vůbec říká *OMG*? To se snad používá jenom v psané řeči, ne? *BND*, pomyslela jsem si. Blbý nevlastní děti.

„Grace…“ Dan se na ni varovně podíval a povzdechl si, než se zas obrátil čelem ke mně. Přešlápla jsem z nohy na nohu jako nějaký brankář při penaltách, rozhýbala se a poklepala si jedním prstem na ruku.

„První slovo!“ vykřikl Dan a Ethan se vedle něj zahihňal.

Přikývla jsem.

„Jedno slovo!“ zařval Ethan s širokým úsměvem na té své věčně nadšené tvářičce.

Přikývla jsem, jenže pak jsem změnila názor a zavrtěla hlavou. Změnila jsem plán a začala znova. Poklepala jsem si na ruku třemi prsty.

„Třetí slovo!“ usmál se Dan.

„Ne! Má to jenom tři slova!“

„To myslí jako vážně?“ zeptala se Grace a přitáhla si nohy pod sebe. „Právě řekla *Tři slova* nahlas. Dokonce i Ethan ví, jak se to hraje…“

„No tak pokračuj.“ Dan se na mě usmál. „Nakonec se k tomu dostaneme…“

Mávla jsem před sebou rukama v gestu, o kterém jsem doufala, že bude vypadat jako „jdi pryč“.

„Královna!“ Ethan doslova nadskakoval na pohovce.

Znovu jsem zavrtěla hlavou a mávala rukama ve vzduchu.

„Odporný puch.“ Ethan se zašklebil. Starky k němu doběhl a vyskočil si na gauč pro rychlé pomazlení a podrbání za ušima.

„Má to být název písničky, ty hlupáku!“ zamračila se Grace.

„No jo. Dobře. Může to být o písničce, která smrdí.“ Její bratr se zachechtal. „Jako smrdutá písnička!“

„Což očividně není, pitomče…“

„Sama seš pitomec!“

„Hele, vy dva!“ vložil se do toho Dan. „Hrajeme hru, nebo ne?“

Na chvíli jsem strnula, protože mi došly nápady. Podívala jsem se na přesýpací hodiny a odlákala Starkyho z gauče. Tady nebyla žádná slova potřeba. Promnula jsem si ucho a doufala, že to pořád znamená „zní jako“, a ukázala na psa.

„Zní to jako Starky?“ zeptal se Dan. „Pes? Zní to jako pes?“

Ethan se zahihňal a já jsem se ve snaze najít nějakou inspiraci rozhlédla kolem.

Zvedla jsem ruku. Znovu jsem si promnula ucho. Vzala jsem Starkyho za tlapku a předstírala, že mu měřím tep.

„To není povolený, takhle si pomáhat Starkym." Grace sebou plácla zpátky na pohovku.

„Je to jenom hra," řekl jí Dan. „Zní to jako… *doktor*? Veterinář?"

Přikývla jsem, ale zvedla prst. Natáhla jsem ruce daleko od sebe a ukázala na něj. Pak jsem ukázala na sebe a zkrátila vzdálenost mezi rukama.

„Kratší? Má to být kratší?"

Zase jsem přikývla.

Přemílal si to znovu a znovu, až geniálně vykřikl: „Vet! Zní to jako vet?"

„Jo!"

Všimla jsem si, jak se Dan zubí. A jak je Ethan nadšený. Dokonce i Starky, můj loajální asistent, vyplázl jazyk v napodobenině povzbudivého úsměvu.

Takže navzdory Graceině nevrlosti a talíři nesnědených těstovin jsem si nemohla pomoct, abych se necítila až směšně šťastná. Tohle byly chvíle, které mi za to všechno stály. Chvíle, díky kterým všechny ty banální mrzutosti úplně ztrácely význam. Nic nás neruší, jsme tu jeden pro druhého. Bavíme se a blbneme. Chováme se kvůli dětem jako cvoci, tak jako když jsme byli sami malí.

Než jsem se přistěhovala, nebylo složité mezi ně zapadnout. Zdálo se, že děti mě mají kolem sebe rády, a byl to skvělý pocit. Když si vás oblíbí děcka někoho jiného, cítíte se jako nějaká zbožňovaná tetička. A zvlášť dokonalé bylo, že jsem ve své bláznivé zamilovanosti do jejich otce měla obrovský sklon milovat ty dva taky. Nejmíň dvakrát měsíčně jsme vyráželi za dobrodružstvím. Zapnuté bezpečnostní pásy. Vyprávění o všem možném. Návštěvy všech těch divných míst, o kterých vědí jenom rodiče. Výšková omezení vstupu a karimatky, kupování propisek na památku v suvenýrech a nošení 3D brýlí do kina. Sobotní odpoledne se pomalu stávala našimi, jen nás čtyř. Já a Dan jsme sedávali v autě vpředu, zpívali si s rádiem, zatímco Grace nám zezadu sdělovala novinky o Taylor Swiftové

a Ethan vyprávěl vtipy, které dávaly smysl jenom jemu. Ale jakmile jsem se nastěhovala k Danovi, salvy smíchu a drby ze školních lavic okamžitě skončily. Teď, když jsem žila u nich, v jejich starém domově a s jejich tátou, byli ostražití a podezřívaví. Místo abych byla součástí jejich víkendů, stala jsem se součástí problému. *Značnou součástí problému, alespoň podle toho, co jsem pobrala.* Jakákoliv jejich naděje, že by se rodiče zase dali dohromady, zmizela ve chvíli, kdy jsem si vybalila spoďáry a neúmyslně zabrala mámino oblíbené křeslo.

„Ty seš tu teď s tátou pořád?" ptal se Ethan. On u něj mohl být jenom o víkendech. Což je něco, co byste chtěli napravit. Truchlila jsem nad jejich zničeným domovem jako dobrý, leč odpadlý katolík.

Z každého víkendu se stala jedna dlouhá a nekončící omluva. Dokonce jsem si všimla, že i Dan si udržuje odstup. Řekla bych, že se tak mlčky omlouval za ten zbytek týdne, který stráví se mnou, místo aby byl s nimi. A já jsem pro ně byla cizinec, který si ustlal v sutinách jejich rozpadlého domova. Ve chvíli, kdy jsem překročila práh, stala se ze mě macecha, *zlá nevlastní matka.* I když jsem byla technicky vzato jenom nevlastní přítelkyně.

Ať už jsem na to byla připravená nebo ne, připojila jsem se k rodině Robinsonových. A opravdu jsem to chtěla kvůli Grace a Ethanovi zvládnout, protože když budou v pohodě oni, budeme v pohodě všichni. Bylo mi jasné, že nikdy nebudu jejich skutečná rodina. Nikdy mi nepoběží vstříc ze školních vrat. Ať už mě viděli jako ten roztomilý tetičkovský typ, nebo ne, pořád jsem byla přítelkyně jejich táty. Chápala jsem to. Nechtěla jsem se začít chovat jako jejich máma – a pokud byste se někdy setkali s Bryony, sami byste viděli, že bych se s ní nemohla nikdy měřit. Ale chtěla jsem, aby mě měli rádi. *Alespoň trošku. Jednou.*

„Utíká ti čas," popoháněla mě Grace.

Pořád ještě sebejistá po průlomu „zní to jako vet" jsem si na ruku poklepala třemi prsty jako *třetí slovo* a naznačila chůzi ke dveřím s mávání na rozloučenou. Zírala jsem na Dana a snažila se mu ta slova vsugerovat.

„Tři slova," mumlal Ethan a pohupoval u toho nohou. Tohle dělal, když se soustředil.

„*See you later, Alligator*?" plácl Dan a jeho napětí vzrůstalo.

Sevřela jsem rty a snažila se z nich pobízením rukou vyloudit další nápady.

„*Leaving*?"

Zatvářila jsem se, jako že „tak trochu".

„*Bye, bye, blackbird?*"

Ukázala jsem na Starkyho a poklepala si na ruku jedním prstem.

„První slovo zní jako vet!" vykřikl Ethan a odhrnul si ofinu z obličeje. Vlasy mu zůstaly trčet nahoru v jedné blonďaté vlně.

„Chytrý kluk!" Dan si ho přitiskl na chvilku k sobě.

Dál jsem mávala na rozloučenou, zatímco Grace sledovala hodiny.

„*Bye, Bye, Baby*?" Teď už mi Dan věnoval výhradní pozornost.

„První slovo zní jako vet, tati…," zívla Grace a popotahovala si tkaničku v kapuci u mikiny tam a zpátky.

Oči mi zalétly k plastovým přesýpacím hodinám na opěradle gauče.

„Třetí slovo – mávám."

„Nemluv!" vyštěkla Grace.

„Čas už skoro vypršel!" Ethan se zhoupl o vzepřené ruce a sledoval, jak zrníčka písku padají dolů.

„*Get Out Of My Dreams?*" pokrčil Dan znovu rameny. „*Go Your Own Way?*"

„Ty mají všechny víc než tři slova, tati," upozornila ho Grace a vypálila svůj odhad: „*Time To Say Goodbye*? Ale ne… to jsou taky čtyři slova…"

„*Bye, Bye, Baby,*" vykřikl Dan, jako bychom ho poprvé neslyšeli. „*Baby, Come Back*?" přemítal. Očividně mu docházely nápady. „*Never Let You Go*?"

Grace si palcem a ukazováčkem kroutila náušnicí.

„*She's Leaving Home*!" Dan vypadal, že si je vítěznou odpovědí jistý.

„Je to ono? Je to *She's Leaving Home*? *If You Leave Me Now*?" Hlas se mu vytratil, když jsem ho nechala tápat.

Grace mě sjela mrzutým pohledem, který se bleskem změnil v ušklíbnutí. „*Get Out, Girl*?“

Upřela na mě znechucený pohled znuděné kočky. Stal se ze mě snadný cíl. Jen jsem čekala, až se trefí. Zrovna tak jsem tam mohla stát s jablkem připlácnutým na hlavě a týmem záchranářů v záloze. Ušklíbla se. Její výraz se změnil od znechuceného k ještě horšímu a přesně načas spustila: „*It's Over Now*? *He's Over You*? *Love Runs Out*? *Love Don't Live Here Anymore*? *We*,“ vyzpěvovala, „We *Are Never, Ever, Ever, Getting Back Together*?“

„*Let It Go*!“ zařvala jsem, abych ji zarazila. A Ethan, kterého už hra začala nudit, přesně ve stejnou chvíli vykřikl: „STOP!“

Nikdy jsem Šarády nepovažovala za adrenalinový sport, dokud jsem nepotkala Grace.

„*Let It Go.*“ Odkašlala jsem si a zaregistrovala, jak hlasitě mi buší srdce.

„Dobře,“ rozťal Dan přetrvávající napětí. „Hra skončila. Je čas jít spát, děcka…“

„Tati?“

„Grace, už jsi přetažená…“

Podle Dana byla Grace vždycky *přetažená*, když měla jednu ze svých nálad.

„Ech, ještě není ani půl desátý.“ Významně se podívala hodinky a Ethan mezitím objal tátu, než se přesunul ke mně a položil mi v láskyplném gestu hlavu na paži.

„Ale bude, než se dostanete do postele,“ upozornil ji Dan. „Tak šup. *Zvedej se!* Můžeš na půl hodiny na internet. Když je ten víkend…“

„Super!“ Grace vyskočila z pohovky a popadla svůj mobil. Já zastrčila svoji herní kartičku zpátky do balíčku. „Jako kdybychom vůbec mohli uhodnout *Let It Go* z nápovědy ‚zní jako vet‘,“ zamumlala. „A podle čeho jsme asi měli vědět, že je to z *Ledového království*?“

Její bratr nezúčastněně zívl a vyrazil za ní do schodů. Večerní únava se dostavila jako na zavolanou, jako by jenom čekal na povolení jít spát.

„Jo, neuvědomil jsem si, že to mělo být od Disneyho," nadzvedl Dan souhlasně obočí, když se postavil, aby zavřel krabici s hrou. Přemýšlela jsem, co se stalo se zábavnými pátečními večery.

„No, jenže já to neznám!" Natřásla jsem polštáře na pohovce, zatímco Dan sbíral prázdné dětské skleničky. „Nikdy jsem *Ledové království* neviděla."

„Já vím, já vím," odpověděl a zamířil do kuchyně. „Jen ti dávám přátelskou radu," dodal. „Zvyšuji tvé šance na příště."

„Na příště?" Ušklíbla jsem se. „Já jsem v první řadě vůbec nechtěla hrát…"

„Ale no tak, Ello," prohodil. Zabořila jsem prsty do misky s lehce okoralými sýrovými křupkami, přesně takhle jsem je měla ráda. „Nebuď takový škarohlíd."

6. kapitola
Pokojská

Ukládání ke spánku se stalo mým úkolem. Možná proto mi připadla i výměna ložního prádla a já jsem tak zjistila, kde skončila většina jejich věcí (nacpaná v povlaku na peřinu nebo nechaná napospas v zahradě).

Starky na mě čekal nahoře na schodišti, nedočkavý to všechno prozkoumat, zatímco já jsem zamířila do Ethanova pokoje, abych začala náš večerní rituál. Ve skutečnosti jsem ho měla ráda a stal se součástí naší pevné rutiny. Zdálo se, že dětem se taky líbí. Ethan byl vždycky v koupelně jako první. Jeho schopnost vyčurat se na povel pravděpodobně souvisela s tím, že byl vždycky moc zaneprázdněný hraním, než aby si bez připomínání uvědomil, že si musí dojít na záchod. Namočila jsem mu kartáček a on si na něj dal zubní pasty buď doslova hromadu, nebo zase jen kapičku o velikosti špendlíkové hlavičky. Pak jsem zaklepala a vešla do Graceina pokoje. Zrovna si sundávala náhrdelník a předstírala, že si mě nevšimla. Stáhla jsem z její postele přehoz a střelila po ní pohledem. Teď si pročesávala vlasy. Na vteřinu mi připadala mnohem starší. Jako nějaká její budoucí dospělá verze.

Naše sekretářka Leah byla jen o pět nebo šest let starší. Přemýšlela jsem, jestli jednoho dne, až bude Grace stejně stará, spolu také povedeme srdceryvný rozhovor o jejím posledním příteli. Nebo jestli se naše řeči budou více podobat pokusům o rozhovor s Heather Constantinovou.

Natřásla jsem jí polštáře a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Graceina osobní pokojská, k vašim službám. Potom jsem se vrátila za jejím bratříčkem. Přesně na čas, abych ho uložila do postele. Grace si s ním vyměnila místo v koupelně. Malé nožky mu pleskaly po koberci, dokud nedoklopýtal až do postele.

„Dobrou noc, Ethe," zašeptala jsem. Když jsem mu dávala pusu, už měl napůl zavřené oči.

Starky se naklonil nad postel a zvědavě ji očuchal, zatímco já jsem zatahovala závěsy. Očima jsem zabloudila k bezmračné noční obloze a uvažovala, jaké trapné historky si Kim z dnešního večera přinese. Do okna se opřel vítr.

„Dobrou, Ethane," popřála mu Grace ode dveří.

Starky vyběhl za ní. Už když jsem procházela kolem postele zpátky, Ethan poklidně oddechoval. Pak jsem ji zaslechla, jak mu říká: „Starky! Vypadni, ty malej vořechu!"

Dveře od jejího pokoje se s důrazným klapnutím zavřely. Stala jsem se dobromyslnou chůvou, kterou Grace měla v plánu vyhodit. *Tebe i mě.* Starky vypadal, že se mnou souhlasí. Snesla jsem ho dolů, připravená si odpočinout, když se náhle zjevil Dan.

„Jsi v pořádku?"

„*Pff*…" Pomalu zhluboka vydechl. „Abych byl upřímný, nejsem si jistý. Trochu mě bolí žaludek." Už jsem se začínala bát, když se ušklíbl. „To musí být z toho vynikajícího domácího jídla, které jsi uvařila…"

„To není vtipný." Zpod polštáře jsem vytáhla jednu z Ethanových plastových figurek.

„Já vím." Vytáhl za zády schovanou lahodnou tyčinku, odhodil stranou ovladač a přitáhl si mě k sobě. „Ale mám čokoládu…"

Příštího rána jsme oba leželi v posteli a v duchu popírali fakt, že začíná víkend. Zvuky hraček třískajících o sebe, které se linuly z Ethanovy ložnice, zněly v hlavě úplně stejně jako kocovina. Až na to, že s kocovinou jsem nikdy nevstávala tak brzy. Nebo i bez ní. Ale když o tom tak přemýšlím, moje víkendy už nebyly o odpočinku. Oba jsme byli vzhůru a mlčky čekali na podobné známky života i z Graceina pokoje. Doufala jsem ještě alespoň ve dvacet minut, jen krátké zdřímnutí, když se zpoza dveří rozeřval soundtrack sobotního rána.

„Udělám snídani." Dan se přetočil na záda a chytil mě pod přikrývkou za ruku. Podívala jsem se na hodiny, i když mi bylo předem jasné, že to bude bolet. *6:52.* Tak ráda bych vypadla do práce, jenom abych si tam pospala.

Oficiálně už jsem nebyla součástí Horečky páteční noci. Žádné další noční tahy nebo těšení se, až zase příště uvidím Dana. Skočila jsem do postele s mužem, na kterého jsem nemohla přestat myslet, a vzbudila se se dvěma dětmi v domě se třemi ložnicemi. Moje dny jako přítelkyně byly zničehonic pryč. Zavrtala jsem se do polštáře a truchlila nad tím, že nikdy nestrávíme příjemný víkend v posteli. Nebude žádné mazlení ani zmuchlané přikrývky. Žádná ospalá rána s hlavními titulky zpráv na displeji mobilu a hrnkem čaje English Breakfast v ruce. Přesně takhle jsem si totiž představovala společné bydlení. No, vlastně ne tak úplně, jen jsem to viděla v časopisech nebo v těch módních lifestylových knihách, které sem ještě pořád chodí Bryony. Rána v časopisech byla plná skandinávských ekologických snídaňových podnosů do postele, které ladily s fair-trade kalíšky na vejce, a fotek dětí, které vedou polštářové války v organických čepicích a pletených ponožkách, přičemž jejich neuvěřitelně vypadající rodiče cvičí pilates na podložkách s islandským vzorem, na kterých se také ony děti dozajista narodily a byly počaty.

V kuchyni mě až překvapilo, že Graceina snídaně ještě se všemi těmi komplimenty, které svému otci skládala za to, že ta vejce méně než minutu míchal a osolil a opepřil, než je vylil na pánev, není úplně studená.

Ne že by je nechal zahnědnout při restování na několika kapkách oleje nebo dokonce úplně bez něj. Žádné stížnosti na hrozící otravu nebo náhlou nevolnost. Nad sklenkou pomerančového džusu zachytila můj pohled. Vteřinu jsme si hleděly do očí, než se na mě plaše usmála. Jako kdyby mi teď po celonočním spánku ostýchavě říkala: *Jo, vím, že je to starý, ale jsem jenom dítě a ty jsi ty, co s tím naděláme?*

Dobré na tom bylo, že jen co jsem si vyčistila zuby a vykartáčovala vlasy, ráno hned vypadalo jako nový začátek. Hodila jsem svou špatnou náladu za hlavu a otevřela dveře do jídelny svěžímu a teplému dni, po kterém Starky tak zoufale toužil. U stolu seděl Dan, který byl jako jediný z nás oblečený, protože už ho stihl vzít na procházku. Zrovna jsem myla nádobí, když nám Grace oznámila, že si jde dát vanu. Její bratr si mezitím natáhl kraťasy a fotbalový dres, že si zakope na zahradě. Na vteřinu jsem nastavila tvář slunci a nedbala na matčino varování před UV paprsky, které mi podle jejího mínění zaručují ve středním věku pohromu v podobě šátků kolem krku a nadměrných klobouků. Jenže podle mého názoru ani jedno z toho Joan Collinsové nijak neublížilo. Máma ovšem říkávala, že mezi mnou a Joan Collinsovou je velký rozdíl. Jmenovitě jižní Francie a švýcarský účet.

Ale navzdory mámině hlasu znějícímu v mých uších to bylo perfektní ráno. Slunce svítilo, Dan si hrál na správného tátu, co to má pevně v rukách, ať už to bylo občas trapné, jak chtělo, a já jsem ho za to milovala. Nikdy jsem nepotkala muže, který by byl tak v pohodě sám se sebou a se svojí rodinou. A nemyslím tím *moderním svobodomyslným* způsobem, nebo jako kdyby přinášel velké oběti, které mu děti potom budou muset vrátit ve svých projevech na promoci. Chtěl s nimi trávit čas. Byl v tom dobrý.

Nikdy předtím jsem nechodila s nikým, kdo by měl děti, ale otcovství vytáhlo na povrch všechny Danovy nejlepší vlastnosti. Vlastnosti, které jsem u svých bývalých kluků ani vlastního otce neznala. Moje rodina s jedním rodičem mi neustále denně připomínala, kolik toho musela máma obětovat.

Včera večer jsme se zhroutili u přehnaně sexuálního nízkonákladového francouzského filmu. Dan vedle mě podřimoval a já jsem si uvědomila, jak je hloupé brát celou tu věc s nevlastní macechou tak vážně. Popravdě, možná za to mohla ta půlka lahve Châteauneuf-du-Pape a rodinné balení oříšků, které jsem spořádala, ale přesvědčila jsem se, že tu věc s náhradní rodinou zvládnu. Dan byl skvělý. Děti byly skvělé. Nejspíš jsem nejdřív jen tak nakukovala do výlohy a užívala si myšlenku, že se okamžitě stanu součástí dokonalé rodiny v dokonalém rodinném domě. Potřebovala jsem se přestat pokoušet všechno okamžitě napasovat do své zářivé představy, jak by to mělo být. Potřebovala jsem všem dopřát čas, tak jak to psali na tom fóru pro nevlastní rodiče. Nebo tedy alespoň někteří z nich. Většina z nich tvrdila, že byste měli vzít nohy na ramena, než vám děti někoho jiného naprosto zničí život.

Přemýšlela jsem o tom, zatímco Ethan zamířil na druhou stranu zahrady s fotbalovým míčem v náručí a přitom mi vyprávěl o svých oblíbených hráčích.

„Až vyrostu, tak budu veterinářem!“ prozradil mi, když jsem se obrátila k odchodu, abych naložila další várku prádla do pračky, a já jsem byla ráda, že Starky není nikde poblíž, aby to prokleté slovo začínající na V slyšel. *Podívejte se na mě, pomyslela jsem si, mám na sobě dokonale sladěný domácí úbor, zatímco dvě spokojené děti tráví dopoledne doma pouze v mé přítomnosti. Jsem skutečná, moderní Hausfrau!*

7. kapitola

Žena v domácnosti

„Haló,“ zařvala Grace z vany po patnácti minutách, a to přesně ve chvíli, kdy jsem jako vlajku svého mládí vytahovala z koše na prádlo lesklé zpevňující kalhotky a doufala, že si jich Dan nevšimne. Alespoň tu nebyla poblíž Kim s těmi svými mrňavými věcičkami, co vypadaly jako zubní nit a které pravidelně končily mezi zuby nějakého týpka.

„Ello, mám si dát na vlasy ten kondicionér proti zacuchávání nebo tu věc v bílý flašce? Píše se na ní,“ odmlčela se a ozvalo se šplouchání vody, „pro suché a zničené vlasy? Tak ta bude asi *pravděpodobně* tvoje…“

„Ten proti zacuchávání bude fajn.“ Pousmála jsem se. Dan tohle nazýval „děti to říkají bez obalu“, ale ve skutečnosti se Grace chovala prostě jako káča. „Vzala sis ten rozčesávací hřeben?“

„Ehm, ne. Můžeš mi, prosím, pomoct, Ello?“ Tenhle tón používala vždycky, když potřebovala něčí asistenci. Tentýž tón, jaký jsem si představovala u dospělé Grace, až bude terorizovat nic netušící prodavačku v obchodě. „Nemůžu dostat šampon z očí.“

Všimla jsem si, že naše rozhovory z vany se taky staly rutinou. Ráda se v ní válela a byla přitom středem pozornosti. Vyprávěla mi o svých spolužačkách, jako by byla někde v salonu krásy. Mám za to, že přesně na to si hrála. Jindy, kdykoliv jsem projevila zájem, odbyla mě prázdným pohledem nebo mi dala jasně najevo, jak je pro ni hrozné tolerovat pouhou moji existenci. *Schovej si to pro tátu*, řekla mi jednou, když jsem jí pochválila známky ze školy.

Zaklepala jsem a uvědomila si, že přesně takové slušné *ťuk-ťuk* používám u doktora. Pak jsem čekala přede dveřmi, než budu pozvána dovnitř.

Grace si vsedě otírala obličej žínkou s Hello Kitty. Odvrátila jsem pohled od rašících dětských prsou částečně vykukujících z bublinkové koupele. Miley Cyrusová a Hannah Montana se právě staly jednou a tou samou osobou. To byla Grace. V jednu chvíli rozpoutala u večeře hotové peklo a v další měla problém dostat šampon z očí. Byla jako nějaký hormonálně narušený cestovatel v čase neustále si přičítající a odčítající léta. Ve stejný okamžik se zmítala mezi nabroušeným puberťákem a nevinným dítětem. Její nálady mi připomínaly vůni, která se od pátku do neděle vznášela domem: *jemnou ženskou vůni.* V duchu jsem si přehrála reklamu. *Květinová ukolébavka mládí s nezaměnitelnou stopou ionizovaného estrogenu. Je dívkou měnící se v ženu. Je to… Malá děvka od Calvina Kleina…*

„Fakt mě to pálí…“

„Tady máš.“ Navlhčila jsem dva vatové tampony studenou vodou a jemně jí je přitiskla na oči. „Je to lepší?“

„Hmm,“ přikývla. „Pravděpodobně jsem alergická na ten tvůj levnej šampon. Máma kupuje jenom kvalitní věci.“

„Ach, to je v pořádku.“ Nebyla jsem si úplně jistá, jak pochválit něčí výběr šamponu.

„Má po něm strašně lesklý vlasy.“ Nakrčila nos, aby jí ty vatové tampony nespadly z očí. „A jsou dlouhý. Delší než tvoje.“

„Já vím. Tvoje máma má krásné, dlouhé a blonďaté vlasy. Stejně jako moje kamarádka Kim.“

Grace otevřela jedno oko a zmateně zkoumala mou reakci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Instantní macecha*** **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.